

Hétfő este folytatódott a Dél-Dunántúli Építész Kamara szervezésében létrejövő Építészet és Kontextus című rendezvénysorozat, amely a Pécs2010 Európa Kulturális Fővárosa programhoz kapcsolódik. Az esemény „Építészet Ma” című programelemében Getto Tamás Ybl-díjas építész tartott előadást a Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki Karának Építész Stúdiójában. A nagyközönség számára is nyitott, ingyenes előadáson a hallgatóság megismerkedhetett a neves építész leghíresebb alkotásaival, valamint építészettel kapcsolatos gondolataival.

(Képünkön balra Getto Tamás látható, az előadás kezdete előtt.)

Az előadás előtt kevéssel hívom félre Getto Tamás építészt, a szakma egyik ikonját, hogy néhány szót váltsak vele pécsi munkáiról és a helyi közvéleményt foglalkoztató, építészettel kapcsolatos dolgokról.

- Melyik pécsi munkáit tartja a legsikerültebbnek, olyannak, amelyekkel elégedett és mások is ezt gondolják róla?

- Két ilyen épületet tudnék megemlíteni, az egyik az Apácza utcában található, amelynél a kihívás maga a Világörökség részét képező belváros volt, hiszen nem mindegy, hogy abba a környezetbe milyen módon jelenik meg egy a mai kor igényeinek is megfelelő ház. Értem ez alatt az épület esztétikáját, anyagválasztását és illeszkedését a környezetbe. A másik egy társasház, amely a Tettyén található, ahol magam is élek. Ez a városrész nagyon kedves a számomra, mivel úgy érzem, hogy kanyargó kis utcáival, egymásraépült házaival izgalmas építészeti területe a városnak. Itt a kihívást az jelentette, hogy a befektetési szemléletet, amely egy társasház beruházóitól nem áll távol, hogyan lehet közelíteni az építész elképzeléseihez. Úgy gondolom ebben az esetben sikerült ezt a feszültséget feloldani.

- Nem csak építészeti bravúrokról lehet beszámolni Pécsen, hanem néhány kudarcról is. Nem messze is meredezik egy ilyen épület.

- A „magasház” még az elmúlt rendszer egyik öröksége, amikor fontos volt valakiknek, hogy Pécsen épüljön fel az ország legmagasabb épület. Az építészeti eljárást (IMS) Jugoszláviából hoztuk be, akkoriban gyakori volt, hogy a testvéri országok átadtak egymásnak új technológiákat, ez is egy ilyen ajándék volt. Sajnos nem jól alkalmazták ezt az építők, így

hamarosan inkább mementóként és üresen meredezett az épület, egészen a mai napig. Az Expo Center ügye egy kicsit más, összetettebb kérdés, amelyben a várospolitikai szerepet kapott. Mindenesetre megoldandó feladat maradt ez is.

- A térprojektek is lassan befejeződnek, a Széchenyi tér is sokáig vajúdott, mit gondol a végeredményről?
- Mivel magam is pályáztam és nem én nyertem, ezért nem kívánok bővebb elemzést adni a tér mostani állapotáról. Két apró észrevételt azért tennék. Az egyik a teret burkoló anyag kiválasztásával kapcsolatos, meglehetősen vakít a napsütésben, bár ez a felület takarításával csökkenni fog, de vélhetően nem tűnik el. Az általam képviselt terv egy kicsit jobban támaszkodott a tér eredeti, vagyis a múlt század harmincas éveiben kialakult képéhez. A terezők akkoriban a tér süllyesztésével oldották meg a gyalogos és a gépjármű forgalom elválasztását, melyet mi is preferáltunk a tervünkben. A jelenlegi helyzetben ott nem lesz gépjármű fogalom, de a süllyesztés így is megmaradt, ennek más megoldással való áthidalása azonban vállalhatatlan, így nem is éltek ezzel a lehetőséggel. Így maradt némi ellentmondás a kész állapot megtekintése után.
- A nagy projektek közül egy új decentrumot hoz létre a Tudásközpont – Zsolnay Kulturális negyed tengely. A környezete talán nem a legszerencsésebb.
- A Tudásközpont előterében egy benzinkút és egy Mc Donalds gyorsbüfé található, mögötte pedig lezárul a tér, ott a nagy semmit láthatjuk. Természetesen nehéz lett volna a kivitelezés előtt megmondani, hogy ezek az épületek mennyire lesznek zavaróak az új épület szemlélője számára, bár sejtéseink azért lehettek. Sajnos a Tudásközpont egységes tömbje úgy viselkedik, mint egy vetítőernyő, sokkal jobban lehet látni az előtérben álló házakat, mint az elkészülte előtt. Talán lehetne tárgyalni a tulajdonosokkal a megvásárlásról, így ki lehetne nyitni a teret északra, bár ez kétségtelenül drága megoldás. A Hangversenyterem után a Balokány felé lehetne egy közparkot kialakítani, amelyre a tervek már elkészültek, így a Zsolnay-negyedig kellemes környezetbe lehetne eljutni. Ez még orvosolhatná a meglévő problémákat.
- Pécsen sok neves építész tanult és dolgozott, netán még most is itt dolgozik, szakmailag tehát „elit” a közeg. Ön is úgy gondolja?
- Pécs rengeteg neves építész adott az országnak, ami nagyon jó dolog, hiszen a képzés színvonaláról árulkodik, ami nekem azért is fontos, mivel az egyetemen oktatok. A hátulütője a dolognak az, hogy a piac méretéhez képest sokan vagyunk, így meglehetősen nagy a tolongás.
- A politika és az építészet időnként összetalálkozik, hogyan látja mindezt?

- A politikával semleges a viszonyom, valahogy így alakult, de nem bánom. Nem szerencsés a két műfaj összefonódása, ezt láttuk már több esetben, de nem tartom túlságosan gyakorinak, vagy tipikusnak a dolgot. Részemről maradok a szakmai berkekben és próbálok abban minél eredményesebben dolgozni.